

have en saa speciel Begunstigelse fremfor andre Paragrapher, der omhandle beslagte Gjenstande, hvorfor skal den fremsthyndes, hvorfor skal en særskilt Lov opoffres, for at sætte den alene igjennem? Og derpaa veed jeg for mit Vedkommende ikke noget andet Svar end det, som ogsaa har et historisk Vidnesbyrd for sig, naar man lægger Mærke til, hvorledes Sagen er kommen saavidt, som den er kommen, det Svar nemlig: jo, thi der har paa dette Gebeet, i de Forhold, som berøre § 84, viist sig en kjendelig og mærkelig Trang til, at den endeligen, saasnart som muligt er, maa blive sat i Virksomhed. Og dette er saaledes i mine Tanker det egentlige Svar paa det Spørgsmaal: hvor skulle vi trække Grændsen for, hvad der skal indeholdes i denne Lov eller ikke, hvad der skal klares eller ikke ved denne Leilighed; det Svar nemlig: der, hvor der har yttret sig en kjendelig Trang til, at Grundlovens Bestemmelser, religiøse Sager angaaende, saasnart som muligt træde ind i Livet, der, hvor der ellers vilde opstaae farlige Banfæligheder og Forviklinger, der og kun der skal denne Lov gribe ind. Og dette Svar synes mig rigtignok ikke ganske stemmende med Ministerens Ord om denne Sag, men det ligger ganske aabent i Sammenhængen af hans Handlemaade i denne Sag og i Beskaffenheden af Loven, som den foreligger. Thi Loven, som den foreligger, udelader for det Første Adskilligt, som nødvendigt maatte med, naar man ved den skulde klare § 84 i Grundloven, f. Ex. Svar paa det Spørgsmaal: hvorledes skulle andre eneetaende, individuelle, religiøse Retninger og deres Tilhængere sikkes en Form for deres Berettigelse til at kunne tages i Ed. Jeg kan fra mit Standpunkt ikke misbillige dette Svar; thi det forstaaer sig af sig selv, at man, naar man retter sig efter Trangen, og naar ingen Trang har yttret sig i denne Henseende, ogsaa nok kan vente dermed indtil videre. Men, skulde Svaret blive, som Ministeren yttrede, at ved denne Lov netop § 84 skal klares, saa maatte nødvendigt ogsaa Spørgsmaalet om Ed for saadanne Personer klares i Loven. Og, ligesom Forslaget nu paa den ene Side udelader Noget, hvilket, hvis det var Lovens Bestemmelse

at gjøre § 84 gjældende, umuligt kunde være udeladt, saaledes tager det fremdeles adskillige Bestemmelser med, hvilke umuligt kunne summareres under denne Paragraph. Jeg beder om Tilladelse til herved at erindre om det, — thi jeg maa jo her ikke gennemføre det, — som i saa Henseende af den først talende Minoritet i Udvalget og ligeledes af mig er gjort gjældende med Hensyn til § 8, og som ikke er gjendrevet ved de Bemærkninger, Ministeren gjorde derimod. Det er Midten af Forslaget. Vil man hellere have Enden af Forslaget, maa jeg bede om Tilladelse til at gjøre opmærksom paa, hvad der i § 12, altsaa i den sidste Paragraph, er fastsat, hvor den geistlige Mægling mellem Ægtefæller affattes, forsaavidt de høre til to forskjellige Troesfællesskaber, hvor altsaa den geistlige Mægling mellem en til Folkekirken hørende Mand og en til et andet Troesfællesskab hørende Kone affattes, det er, Folkekirken berøves sin hidtil havde Fuldmagt og Berettigelse til, ved geistlig Mægling at modvirke Skilsmisse i et saadant Ægtefælleforhold. Og endeligen, vil man hellere have Begyndelsen, maa jeg bede om Tilladelse til at vise hen til den ene af de to Paragrapher, der foreligger til Discussion, nemlig til § 2, idet min Hoved-Argumentation netop bliver en Paavisdning af, at dette Samme finder Sted med Hensyn til § 2; Udførelsen deraf maa jeg imidlertid bede om Tilladelse til at opsætte et Dieblif. Jeg seer altsaa, at, hvorledes jeg end skal forstaae Cultusministerens Udtalelse om denne Lov og dens Forhold til § 84 i Grundloven, saa er, efter som Sagen selv umis kjendeligt foreligger, denne Lov ikke saaledes bestemt til at tjene en enkelt Paragraph i Grundloven, men bestemt til at tjene den daglige Nødtørst, bestemt til at hjælpe Ministeren og Regjeringen ud af adskillige veeblifkelige Banfæligheder, bestemt til, hvad jeg har tilladt mig at betegne som Lovens Diemed, at være en Nødhjælp, som for en kort Tid kunde hjælpe over de Banfæligheder, der begyndte at taarne sig op omkring den udoevende Magt.

Om et saadant Princip nu er rigtigt, om det navnlig er rigtigt, is endog blot klogt, at gaae saaledes frem, at, naar der yttres, som man siger, en Trang, og især naar de, der